

PHẦN 23

Sau buổi chiều Chúa Nhật. Lộ San đi xăng xái về nhà, về mặt nàg rất vui tươi, gọi to lên:

- Chắc ba má đang chờ con?

Bà Châu nắm tay con hỏi:

- Con đi đâu mà cả buổi sớm mai không về vậy?

Lộ San mím môi lại, làm dáng như quan trọng lắm:

- Con xin tuyên bố với ba má một việc rất quan trọng, xin ba má bình tĩnh để nghe con nói.

Lão Châu nhìn nàg hỏi:

- Chuyện gì mà hai già này phải đến nỗi trấn tĩnh để mất hồn được? Con nói mau nghe thử.

- Thưa ba má! Con đã... con đã kết hôn với Tạ Văn Chi rồi.

Bà Châu như nghe không rõ hỏi:

- Con nói gì?

- Trưa nay con và Tạ Cách Luân đã đến pháp đình làm chứng thư kết hôn với nhau.

Bà Châu giọng run run:

- Sau con nói ba ngày nữa mới kết hôn?

- Tại con muốn Tạ Văn Chi lo sớm càng tốt.

Lão Châu lộ vẻ bực tức nói:

- Lộ San! Con đề nghị kết hôn sớm cũng không cần cho cha mẹ biết, thật chúng bây sắp đặt một cuộc gạt gẫm to lớn, chẳng những gạt người ngoài, mà gạt luôn đến gia đình nữa.

- Hu... hu... Má! Đến ba cũng không tin con nữa.

Lão Châu lại càng bực thêm:

- Khóc! Mày hãy đến trước mặt Tạ Văn Chi mà khóc! Mày nghĩ lại xem có phải mày không kể gì đến cha mẹ? Con cái muốn kết hôn chừng nào cũng tùy ý, mày không coi vợ chồng già này ra gì nữa.

Thấy Lộ San than khóc, bà Châu đau lòng nên khuyên lão:

- Ông à, chuyện đã lỡ rồi, dầu ông có nổi giận cách nào chẳng nữa cũng chẳng ích gì?

Lão Châu vẫn còn bực tức:

- Muốn ly hôn thì ly hôn, muốn kết hôn thì kết hôn, thật tánh nết của những người quá bông lung vô lễ giáo.

Bà Châu xô lão:

- Thôi ông hãy vào phòng mà nghỉ đi! Bọn nó không còn là trẻ nít, nếu nó làm chứng thư kết hôn thì mình khỏi lo nữa chớ gì.

Lão Châu vừa đi vừa quay lưng lại nói:

- Không phải tôi nói chứng thư kết hôn không tốt. Tôi chỉ trách con cái vì kết hôn cũng không cần cho cha mẹ hay.

Bà Châu lộ vẻ giận chồng:

- Được rồi, ông còn nói gì nữa, bộ chưa vừa lòng sao?

Lão Châu đi vào phòng, bà Châu kéo Lộ San đến bên mình lấy khăn lau lệ cho con.

- Lộ San! Đừng trách cha con nổi giận, tại sao con kết hôn lại tránh không cho ba má tham gia?

- Má à, má nên hiểu cho con là đưa con gái tái giá không, trong cuộc tái hôn này có rất nhiều điều phức tạp, không dễ gì thuyết phục Tạ Văn Chi đến pháp đình làm chứng thư kết hôn, do đó mà con không muốn cho ai đến tham gia, nếu không được như vậy thì tình duyên của con sẽ gãy đổ, chắc ba má không muốn cho con phải gãy đổ cuộc hôn nhân lần nữa chớ!

- Để má đem chuyện khó khăn này mà nói lại với ba con, chắc chắn ông sẽ tha thứ cho con. Ông nổi giận cũng vì yêu con.

- Con không bao giờ dám trách ba.

- Được rồi, chúng con thuê nhà tại đâu?
- Khi lo xong, con sẽ đến rước má.
- Con không muốn má giúp gì con sao?
- Má! Con chỉ muốn ba má thứ lỗi cho con là đủ rồi.
- Ba má dĩ nhiên tha thứ cho con rồi, điều cần thiết là chồng con làm việc tại Đài Bắc, có cần gì thì con nên cho má hay.
- Cám ơn má.
- Bữa nay là ngày tân hôn của con...
- Má à, bất cứ việc gì, xin má tin nơi con.
- Thì má tin con rồi. Hôm nay là ngày hôn lễ, con nên về với chồng con là phải hơn.
- Má đối xử với con rất tốt. Con ghi ơn má.
- Văn Chi thì sao?
- Anh ấy bận làm việc. Một vài hôm con sẽ dắt ảnh đến thăm ba má.
- Lộ San! Con đã sớm trở thành vợ người khác nữa. Từ ly hôn đến kết hôn không khác một màn bi kịch, hay như một giấc mộng. Sau cùng, má căn dặn con, dầu xảy ra chuyện gì cũng nên trầm tĩnh mà giải quyết, đừng quá vội vàng để sanh ra những chuyện không hay. Má biết tánh ý con, nên việc riêng của con, má không hề phản đối. Má chỉ hy vọng lần này con được tràn đầy hạnh phúc.
- Con sẽ nhớ mãi lời má dạy.

Bà Châu ôm chầm lấy con gái mà nghẹn ngào.

Dùng hết những trò lừa bịp dối gạt và uy hiếp, tinh thần cha mẹ và nhà chồng, Lộ San và Tạ Cách Luân đã trở thành vợ chồng chánh thức.

Tạ Cách Luân vẫn ở nguyên căn phòng cũ. Gian phòng này nó không được sang cả hào hoa như gia đình Cốc Minh, vả lại thuê của người, nên mỗi tháng

phải đóng tiền. Hiện tại, Lộ San không hề chú trọng đến điều đó, bởi nàng chiếm được Tạ Cách Luân là đủ mãn nguyện lắm rồi.

Đến bữa cơm thì chàng và nàng đi dùng cơm tiệm. Nếu ban đêm Lộ San không chung phòng với Luân thì chưa chắc ai biết được họ đã kết hôn nhau.

- Lộ San! Kể Từ nay em đã chánh thức thành vợ anh rồi.

Lộ San vui vẻ mãn nguyện nói:

- Văn Chi, không, Cách Luân! Từ nay anh cũng chánh thức là chồng của em rồi.

- Anh so với Cốc Minh thì sao?

- Theo cảm giác của em, Cốc Minh chỉ là một hình tượng bằng chất nhựa.

- Anh thì sao?

- Anh là một búp bê dễ thương. Cách Luân, em so với Quảng Mai Châu ai đẹp hơn?

Luân bắt chước theo lời của Lộ San:

- Theo anh, Quảng Mai Châu là một cảnh Mai Quế rừng.

- Còn em?

- Em như những hạt mưa xuân triền miên, luôn luôn tưới cho quả tim anh tươi mát. Lộ San! Từ nay chúng ta không nên bàn đến hai cái tên Cốc Minh và Quảng Mai Châu nữa.

- Ồ, chúng ta nên rửa sạch hai tên đó, đừng để cho nó còn trong lòng ta nữa.

Khi hai người lên đến cửa phòng, Cách Luân trao chìa khóa cho Lộ San:

- Lộ San! Em hãy mở cửa hạnh phúc của chúng ta, anh sẽ bồng em vào phòng, đối với chúng ta hôm nay cái gì cũng đều mới cả.

Lộ San mở cửa xong, chàng bồng nàng vào để nằm trên giường, một trận hôn như bão táp khiến cho Lộ San muốn nghẹt thở. Nàng thở phào nói:

- Anh Luân, chúng ta chưa ăn cơm, đừng quá vội vàng, cho phép em nghỉ ngơi giây lát.

- Xin lỗi, chỉ vì quá yêu em mà quên cả ăn uống.

- Từ nay em đã thuộc về anh...

Sáng hôm sau, Lộ San dậy sớm. Cũng như đêm tân hôn với Cốc Minh, nàng luôn luôn thức sớm ngồi dậy, nhưng chỉ khác một điều, trong khi nàng thức dậy thì Cốc Minh vẫn ngủ vùi, đằng này khi nàng thức giấc thì Cách Luân cũng thức theo:

- Người yêu thức đã bao lâu rồi?
- Em mới thức.
- Em định xuống giường?
- Em muốn đến kéo màn cửa sổ để nhìn cảnh trời buổi sáng, anh hãy trao áo ấm cho em.
- Anh không đồng ý cho em bước xuống giường. Bởi vì chúng ta chưa say tuần trăng mật với bữa cơm sớm mai.

- Ăn tại giường sao?

Lộ San rất nghi hoặc. Hai người cùng nằm xuống. Lộ San đã quên kéo màn cửa sổ vì để thương thức buổi sớm mai. Tà Cách Luân cười cười nói:

- Lộ San, không phải chúng ta đã say sưa bữa cơm sớm mai lại là gì?
- Hư lắm, anh là một chàng trai hư lắm.
- Được, em nói anh hư thì cho hư luôn.
- Không chịu đâu!
- Anh muốn, anh chịu, anh muốn...

Lộ San làm bộ giận dỗi, vừa xô ra vừa nói:

- Không đâu, đừng tạo đó thành lệ, em không chịu đâu.
- OK!

Họ cùng cười giỡn vui đùa nhau, giây lát sau, họ cùng mệt ngủ vùi. Khi thức giấc thì đồng hồ đã chỉ 11 giờ.

- Cách Luân, em đói bụng quá nè.

- Còn đói sao?

Nàng cười khanh khách, dùng ngón tay điểm liên tiếp vào mũi chàng nói:

- Nếu ôm em mãi vào lòng mà trừ cơm được thì cứ tiếp tục ôm.

- Điều đó anh đồng ý để em ra khỏi vòng tay anh.

- Em phải đi sắm đồ về tự thổi cơm mới được.

- Em tình nguyện làm trừ phòng?

- Không đủ sức làm trừ phòng, mà làm cơm cho anh ăn thì cũng đủ mãn nguyện rồi.

- Tổ chức làm bếp thử coi.

- Bộ nấu cơm cũng phải học nữa hả?

- Lộ San! Em khỏi lo anh chê khen, bởi anh đã tập để quen ăn cơm sống rồi.

- Tập quen tự bao giờ?

- Do Quảng Mai Châu đã biểu diễn nhiều lần.

- Nàng cũng biết nấu cơm?

- Cũng có lúc, răng anh còn bén nên nhai mới nổi.

- Anh hình dung em cùng loại với Quảng Mai Châu?

- Chúng ta đã cam kết không bàn đến bọn họ nữa. Dậy nè, để chúng ta súc miệng rửa mặt cùng đi dùng cơm trưa.

- Chưa ăn cơm sớm lại nói đến cơm trưa.

Luân vừa mặc áo vừa đến bên nàng nói nhỏ:

- Chúng mình đã "dùng bữa sáng" quá say sưa rồi.

- Cũng thói hư đó nữa hè, mặc áo mau đi.

Bọn họ trang điểm xong, cùng dắt tay nhau ra khỏi ngõ hẻm. Có lẽ Tạ Cách Luân du học mấy năm nên đã bắt chước theo phong tục người Mỹ, trên đường đi có nhiều cặp mắt dòm ngó, chàng vẫn ôm ngay lưng Lộ San mà đi, có lúc kê sát vào tai của nàng. Lộ San e thẹn nên nhủ thầm với chàng:

- Anh Luân, trên đường đi đừng làm thế.

- Bên Mỹ là sự thường.
- Đó là bên Mỹ, còn xứ mình người ta thấy đôi vợ chồng trẻ đi ngoài đường mà ôm ấp nhau họ sẽ cười chết đi.
- Đối với bọn người thiển kiến, hơi nào mà kể đến họ. Nhưng thôi, Từ nay trên đường phố, anh sẽ làm con người gỗ.
- Em rất thích anh nói chuyện kiểu đó.
- Nếu muốn nói chuyện thú vị thì mỗi ngày em phải để cho anh hôn đúng một trăm lần.
- Ngày hôm qua không đủ số đó sao?
- Anh nhớ chỉ có 99 lần thôi. Bây giờ cho bổ túc thêm.
- Về nhà đã mà.
- Tại sao vậy?
- Bởi chúng ta không phải bọn người lối mũi cao.
- A! May phước mình là người Trung Quốc mà hành động được theo người mũi cao.

Lộ San nguýt chàng:

- Cũng thói hư đó nữa hè. Mình tìm quán cơm đi.
- Trong quá khứ em có thường đến quán cơm nhỏ lần nào chưa?
- Rất ít đến.
- Bây giờ làm bà Luân thì nên tìm những quán cơm nhỏ mà dùng.
- Em rất đồng ý, trái lại chúng mình ăn bao nhiêu mà lãng phí cho thêm tốn kém.
- Không ngờ em chẳng những đẹp mà còn là một người vợ trẻ có đức tính tốt nữa.

Có lẽ lời nói vô ý của Luân, khiến cho Lộ San cảm thấy chạm đến lòng tự tôn, có lẽ trong quá khứ chàng chỉ nhìn nàng là một món đồ chơi? Nhưng đau lòng giãy lất rồi tự an ủi lấy mình. Không lẽ chàng nhẫn tâm như thế, nếu chàng không thật tâm thương tưởng sao lại theo đuổi nàng đến cùng. Nàng mỉm cười tỏ ra hài lòng với lời khen ngợi của chàng:

- Tùy ý anh đến nơi nào ăn cũng được.

Sau bữa cơm, nàng hồi thức Tạ Cách Luân đi mua sắm đủ những dụng cụ làm bếp, kêu xe chở về nhà. Luân phụ trách với nàng dọn dẹp thành một khu trù phòng khang trang.

Luân vừa làm vừa hôn nàng từng chap, khiến cho trù phòng phải làm rất lâu mới sắp xếp xong những nơi để chén bát, bếp nấu nồi niêu. Sau đó họ kiểm điểm lại những gì còn thiếu, phải đi sắm thêm cho đủ.

Mọi việc Luân đều làm theo ý của Lộ San. Tạ Cách Luân xin nghỉ hai ngày kết hôn đã qua. Chàng bèn đi làm việc trở lại như lúc trước. Chàng và nàng kết hôn bạn bè của cả hai bên đều không hay biết chi cả.

Khi chồng đi làm việc, Lộ San chiếu lệ lên giường nằm ngủ một giấc. Khi nàng thức giấc thì đã 10 giờ. Nàng vừa giận dỗi Tạ Cách Luân vừa mền thương chàng. Nếu đêm qua chàng tự khắc chế một chút, đâu đến nỗi hôm nay phải đi làm việc mệt mỏi. Nàng rất buồn vì không có điện thoại để gọi chàng về sớm để nghỉ ngơi. Do đó, nàng trông đứng trông ngồi cho mau đến giờ tan sở.

Lộ San khởi đi chợ mua thức ăn về làm cơm, vì hôm qua nàng và chàng đã mua xong tất cả. Hiện giờ nàng phải tự mình làm cá thịt gọt rửa rau cải để làm cơm cho chàng về mà dùng. Đến khi nhúm lửa nàng chẳng biết phải làm sao mà đốt bếp còn. Nàng làm thử nhiều lần nhưng cũng không xong. Hơn nửa giờ qua, nàng vô cùng nóng nảy. Vì đã gần đến giờ tan sở.

Lộ San cũng chưa đến đổi mất cơ trí của cô gái tinh khôn.

Nàng bèn mở giầy cởi áo tắm khăn choàng làm bếp ra.

Vội vã rửa tay, chải sơ đầu tóc, cầm một ít tiền đi ra bên ngoài.

Đúng 12 giờ nàng mua đủ món ăn cần thiết mang về, đặt cả vào chén đĩa. Xong đâu đấy ngồi chờ Tạ Cách Luân về.

Đúng giờ tan sở, Tạ Cách Luân hăng hái về đến, vừa đi lên lầu vừa gọi lớn:

- Vợ ơi vợ! Đã nấu cơm chưa?

Từ trước chưa lần nào nàng cảm thấy xấu hổ như lần này, nhưng nàng gượng làm vui mà nhoẻn miệng cười, đồng thời bước đến cửa phòng mà tiếp rước chàng, nàng không biết phải đáp thế nào cho ổn? Chàng đi nhanh lên lầu, thấy thức ăn đã bày sẵn trên bàn, chàng rất vui vẻ nói:

- A! Đúng là người vợ vừa đẹp vừa giỏi.

Tiếp theo đó, Tạ Cách Luân ôm nàng mà hôn lấy hôn để, chàng hôn nàng với vẻ triu mến đáng yêu.

- Cách Luân, anh hãy ăn đi! Nhứt định anh đã đói rồi.

Hai người cùng ngồi vào bàn ăn. Lộ San chẳng dám dở những thức ăn trong đĩa ra. Luân cố ý làm ra vẻ thành khẩn.

- Rất mang ơn vị thần vạn năng, ban cho tôi một người vợ rất dễ thương và hiền hậu, thật tôi cảm thấy kiêu ngạo mà được ăn một bữa ăn không thể quên được. Chúng ta phải thành tâm mà kính dâng thần dùng trước.

Cầu khẩn xong, Cách Luân tự tay mình dở đĩa thức ăn ra. Sắc mặt thích thú của anh ta trở thành kinh ngạc. Lộ San không dám nhìn thẳng vào mặt chồng. Cũng may, Luân ôn tồn hỏi:

- Lộ San! Đã xảy ra việc gì vậy em?

- Tại em chưa biết sử dụng lò đốt lửa, nên em...

- Em phải mua thức ăn bên ngoài?

- Ừa!

- Còn cơm?

- Cũng mua luôn.

- Ha... ha... ha...

Nếu bình thường nghe tiếng chàng cười ha hả, thì nàng vô cùng sung sướng. Nhưng hôm nay, giọng cười của chàng không khác chiếc gai nhọn xuyên thấu quả tim, khiến nàng vô cùng khó chịu. Nàng muốn chui vào mền mà trốn cho khuất mắt, sau đó cũng không còn muốn nhìn mặt Cách Luân. Ngày hôm qua hôn say sưa tin tưởng bấy nhiêu, hôm nay bị chiếc lò quái nó làm cụt hứng bấy nhiêu. Lẳng lặng giây lát, Lộ San nhỏ giọng:

- Anh Luân, xin lỗi, em đã làm anh thất vọng.

Luân vừa cười vừa nói:

- Em hơi nào mà lo cho mệt. Lâu lâu có xảy ra một chuyện như vậy mới có thú vị chứ.

- Cơm chiều em sẽ đun cho anh.

- Đừng lo, em hãy ăn đi! Anh sẽ chỉ cách sử dụng lò cho em.

Được chồng tha thứ, Lộ San không thể nào nói hết sự biết ơn chàng. Nàng thâm nghĩ, có lẽ mình không bằng Quảng Mai Châu.

Nàng thấy chàng ăn rất ngon, bèn tự trào phúng:

- Cách Luân! Thức ăn mua ngoài chợ có nhiều chất dinh dưỡng.
- Bởi vậy anh nuốt như cọp đói môi.
- Em rất lo cho anh, hôm nay đi làm việc tinh thần sút kém đi chớ.
- Tinh thần anh rất khỏe khấn chớ có sao đâu.
- Đêm qua anh ngủ rất ít.
- Chỉ nghỉ năm phút là toàn thân đủ khỏe khoản rồi.
- Anh nên ngủ trưa để lấy sức.

Ăn xong, chàng thâu thập chén bát, nhưng bị Lộ San ngăn trở, nàng xô chàng nói:

- Anh để em làm, anh hãy nghỉ đi!

Khi Tạ Cách Luân nằm xuống, nàng ngồi bẹp xuống sàn mà cởi giày cho chàng, đồng thời dùng lời nói như ru như dỗ:

- Hãy nằm xuôi lại, ngủ đi!
- Em không ngủ sao!
- Em vừa làm việc vừa xem đồng hồ, khi đúng giờ sẽ kêu anh dậy đi làm việc.
- Anh không ôm em thì không thể ngủ được.
- Lúc trước thì sao?
- Thì ôm gối.
- Gối đây nè, ôm đi!

Giỡn cười giây lát, Luân ôm gối lăn ra mà ngủ. Lộ San ngồi bên cạnh giường nhìn chàng, bỗng nhiên người nằm trên giường biến thành Cốc Minh. Nàng mơ thấy hình vóc chàng ôm o đáng thương hại. Giây lát lại biến thành Tiểu Lộ và Nhị Lộ, hai gương mặt nhỏ nhắn đáng thương đang ngồi mà khóc sụt sướt. Giây lát lại biến thành lão Vương, với gương mặt trung hậu của lão đang âu sầu trông rất thảm hại.

Lộ San bị vây khổn bằng những cơn đau khổ, do nhiều gương mặt hiện lên trong đầu óc nàng. Nhưng trong thoáng qua, nàng nhú mày nhìn kỹ lại, người đang nằm tại giường là Tạ Cách Luân, một người chồng yêu quý của nàng.

Buổi trưa ấy, nàng cảm thấy mệt mỏi vô cùng. Do đó, điều gì nàng cũng không làm nổi, nàng chỉ nằm ngay bên cạnh Tạ Cách Luân mà ngủ.